

Vlaamse overheid  
Beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur  
en hergebruik van overheidsinformatie  
Afdeling openbaarheid van bestuur  
Havenlaan 88, bus 100  
1000 BRUSSEL  
T : 02 553 57 25  
Mail: [openbaarheid@vlaanderen.be](mailto:openbaarheid@vlaanderen.be)

Dossiernummer: OVB/2023/347

***DE BEROEPSINSTANTIE - Afdeling openbaarheid van bestuur***

**Bevoegdheid beroepsinstantie**

Bestuursdecreet van 7 december 2018, titel II, hoofdstuk 3, afdeling 6.

Besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2007 tot oprichting van de beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie.

**Voorafgaande procedure**

Op 19 november 2023 diende ■■■ (hierna: verzoekster) een verzoek in bij de gemeente Willebroek om een afschrift te krijgen van een aantal documenten m.b.t. het perceel ■■■ ("■■■ en de toegankelijkheid van de achterliggende 70 garages op de erfdienstbare weg - OMV 20200443").

Op 7 december 2023 ontving verzoekster een weigeringsbeslissing van de gemeente Willebroek.

Op 20 december 2023 werd door verzoekster beroep ingesteld tegen vermelde beslissing.

Op 20 december 2023 werd dit beroep geregistreerd door de beroepsinstantie.

Op 18 januari 2024 werd, in toepassing van artikel II.50, §1, tweede lid van het Bestuursdecreet, de beslissingstermijn door de beroepsinstantie verlengd van dertig kalenderdagen tot een termijn van vijfenveertig kalenderdagen.

**Ontvankelijkheid van het beroep**

Het oorspronkelijke verzoek dateert van 19 november 2023.

De bestreden beslissing van de gemeente Willebroek dateert van 7 december 2023. Deze beslissing maakt melding van de beroepsmogelijkheden en -modaliteiten, zoals voorgeschreven in artikel II.43, §1, derde lid van het Bestuursdecreet van 7 december 2018 (verder 'Bestuursdecreet').

Op 20 december 2023 diende verzoekster beroep in tegen voormelde beslissing. Het ingediende beroep is bijgevolg tijdig ingediend en is **ontvankelijk**.

### Gegrontheid van het beroep

Overeenkomstig artikel II.31, eerste lid Bestuursdecreet heeft het recht op passieve openbaarheid betrekking op bestuursdocumenten. Op grond van deze bepaling is elke instantie in principe verplicht aan eenieder die erom verzoekt inzage te geven in, uitleg te verschaffen over of een afschrift te bezorgen van de gewenste bestuursdocumenten.

De openbaarmaking kan slechts geweigerd worden mits toepassing wordt gemaakt van één of meerdere uitzonderingen, zoals gestipuleerd in de artikelen II.33 tot en met II.39 van voormeld decreet.

#### *1. Oorspronkelijk verzoek*

Middels een verzoekschrift van 19 november 2023 wenste verzoekster een afschrift te verkrijgen van de volgende documenten m.b.t. het perceel ■■■ (■■■ en de toegankelijkheid van de achterliggende 70 garages op de erfdienstbare weg - OMV 20200443”):

1- “alle communicatie en van de inspectieverslagen van de brandweer - Burgemeester- ■■■ periode 01/09/2023 t/m 20/11/2023”;

2- alle communicatie (briefwisseling en e-mails) Burgemeester-■■■ periode 07/08/2023 t/m 20/11/2023 (reeds aangevraagd d.d. 14/09/2023)”.

#### *2. Antwoord van de gemeente Willebroek*

De gemeente Willebroek heeft het openbaarheidsverzoek op 21 november 2023 beantwoord met een weigeringsbeslissing van 7 december 2023, doch verzoekster gaat niet akkoord met dat antwoord.

De gemeente had in haar antwoord van 7 december 2023 geweigerd om de betrokken documenten te bezorgen aan verzoekster, verwijzend naar de uitzonderingsgrond van artikel II.34, 2° van het Bestuursdecreet (bescherming van de persoonlijke levenssfeer), aangezien de betrokken communicatie gevoerd werd met een derde.

Daarbij argumenteerde de gemeente dat zij zonder toestemming van deze derde partij de documenten niet mag delen met verzoekster, terwijl deze derde partij daartoe geen toestemming aan de gemeente heeft gegeven.

#### *3. Beroepschrift*

Verzoekster wenst via het indienen van haar beroep de betrokken documenten alsnog ontvangen.

#### 4. Beoordeling door de beroepsinstantie

De beroepsinstantie stelt vooreerst vast dat verzoekster reeds eerder in het bezit werd gesteld van de betrokken inspectieverslagen van de brandweer. Wat deze verslagen betreft is het beroep bijgevolg ongegrond.

Verder heeft de beroepsinstantie bij de gemeente Willebroek de overige communicatie opgevraagd, welke nog niet werd overgemaakt aan verzoekster en bijgevolg het voorwerp uitmaakt van het voorliggende beroep. Deze vraag werd gesteld op 24 december 2023 en herinnerd op 12 januari 2024, doch deze vragen werden omwille van technische redenen klaarblijkelijk niet correct bezorgd aan de gemeente. Daardoor kon de gemeente Willebroek pas op 30 januari 2024 kennis nemen van de vragen om verdere toelichting van de beroepsinstantie openbaarheid van bestuur.

De gemeente Willebroek heeft op 2 februari 2024 de gevraagde gegevens en inlichtingen bezorgd aan de beroepsinstantie, aan wie het toekomt te oordelen over het ingestelde beroep.

De beroepsinstantie stelt vast dat het voorwerp van het beroep een veelheid aan e-mailberichten bevat. Deze worden, om praktische redenen, gebundeld in de volgende onderverdeling:

- 4.1. Communicatie binnen de gemeente (tussen de burgemeester, gemeentediensten, enz.)
- 4.2. Communicatie tussen de gemeente (burgemeester, gemeentediensten, enz.) en andere overheden
- 4.3. Communicatie tussen de gemeente (burgemeester, gemeentediensten, enz.) en haar advocaat
- 4.4. Communicatie tussen de gemeente (burgemeester, gemeentediensten, enz.) en derden
- 4.5. Communicatie van en naar verzoekster

De beoordeling van de beroepsinstantie is bijgevolg gebaseerd op vermelde indeling.

##### 4.1. Betreffende de communicatie binnen de gemeente (tussen de burgemeester, gemeentediensten, enz.)

De beroepsinstantie is van oordeel dat, wat de communicatie binnen de gemeente betreft, in casu toepassing moet worden gemaakt van de uitzonderingsgrond, zoals vermeld in artikel 11.33, 3° van het Bestuursdecreet, waardoor overheidsinstanties een aanvraag tot openbaarmaking van bestuursdocumenten mogen afwijzen wanneer deze betrekking heeft op interne communicatie, tenzij het belang van de openbaarheid zou primeren:

*“Tenzij het belang van de openbaarheid primeert, mogen de overheidsinstanties, vermeld in artikel 11.28, § 1, een aanvraag afwijzen:*

*(...) 3° als de aanvraag betrekking heeft op interne communicatie.*

De memorie van toelichting bij art. 11.33, 3° van het Bestuursdecreet verduidelijkt dat deze uitzondering betrekking heeft op de interne uitwisseling van berichten, communicatie en mailwisseling tussen kabinetten en administratie, en administratie en kabinetten onderling. Daarbij zijn er geen beperkingen wat de inhoud van communicatie betreft: het kan zowel gaan om persoonlijke beleidsopvattingen als feitelijke informatie of loutere data, zolang die informatie kadert in de voorbereiding van een beslissing of in het zoeken naar een oplossing van een specifiek probleem.

Het begrip “intern” houdt in dat het gaat om informatie die niet buiten de muren van de overheidsinstantie terechtkomt, in het bijzonder wanneer zij niet is bekendgemaakt aan een derde of niet beschikbaar is gesteld aan het publiek.

In casu kan er voor de beroepsinstantie geen twijfel over bestaan dat de door verzoeker opgevraagde documenten betreffende de communicatie binnen de gemeente (de correspondentie tussen het kabinet van de burgemeester of de burgemeester zelf en de verschillende gemeentediensten, tussen de verschillende gemeentediensten onderling, enz.) betrekking heeft op interne communicatie, zoals bedoeld in artikel II.33, 3° van het Bestuursdecreet.

De betrokken mailberichten betreffen immers de onderlinge, interne berichtgeving binnen de gemeentelijke diensten (kabinet burgemeester, burgemeester zelf, administratie van de gemeente Willebroek) met betrekking tot de problematiek van de Zavelweg te Willebroek en de toegankelijkheid van de achterliggende garages (OMV 20200443). Dergelijk intern mailverkeer kadert in het zoeken naar een oplossing voor een zeer specifiek plaatselijk probleem en is duidelijk niet bestemd om buiten de muren van de gemeente terecht te komen.

De beroepsinstantie stelt in casu vast dat er geen primerend belang voor de openbaarmaking van deze interne communicatie in de zin van art. II.33 van het Bestuursdecreet aanwezig is. M.b.t. de belangenafweging stelt de memorie van toelichting bij het Bestuursdecreet het volgende: “De uitzonderingen worden alleen ingeroepen als het belang van de openbaarheid niet primeert. Daarmee wordt bedoeld: een met de openbaarmaking gediend openbaar belang. Deze bepaling betekent dus niet dat de private belangen van de aanvrager moeten afgewogen worden tegenover de belangen die met de uitzonderingen beschermd worden. Het gaat om het belang van de gemeenschap: de openbare orde, de veiligheid van de bevolking, grote maatschappelijke issues, globale bescherming van het leefmilieu enzovoort...” (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, 1656/1, 56). In het voorliggende geval gaat het om interne documenten die enkel betrekking hebben op de manier waarop de gemeente een plaatselijk probleem wenst aan te pakken en er een oplossing wenst aan te geven. De openbaarmaking van deze interne communicatie is in casu niet van algemeen belang. De beroepsinstantie is dan ook van oordeel dat het belang en de noodzaak om de vrijheid van gedachten van degenen van wie de betrokken communicatie afkomstig is en de vrije uitwisseling van standpunten te beschermen zwaarder doorweegt dan het belang van de openbaarheid.

Om voormelde redenen is de beroepsinstantie van oordeel dat de opgevraagde interne communicatie niet kan worden openbaar gemaakt in toepassing van artikel II.33, 3° van het Bestuursdecreet.

Het ingestelde beroep wordt op dit punt dan ook als **ongegrond** beschouwd.

#### 4.2. Betreffende de communicatie tussen de gemeente (burgemeester, gemeentediensten, enz.) en andere overheidsinstanties (brandweer, politie, deputatie, Vlaamse overheid, enz.)

De beroepsinstantie is van oordeel dat, ook wat de communicatie tussen de gemeente (burgemeester, gemeentediensten, enz.) en andere overheidsinstanties (brandweer, politie, deputatie, Vlaamse overheid, enz.) betreft, in casu toepassing moet worden gemaakt van de uitzonderingsgrond, zoals vermeld in artikel II.33, 3° van het Bestuursdecreet, waardoor overheidsinstanties een aanvraag tot openbaarmaking van bestuursdocumenten mogen afwijzen wanneer deze betrekking heeft op interne communicatie, tenzij het belang van de openbaarheid zou primeren.

De volledige argumentatie van bovenvermeld punt 4.1. wordt hierbij -mutatis mutandis- als hernomen beschouwd.

In het bijzonder wordt gewezen op de inhoud van het begrip “intern” zoals dat voorkomt in de betrokken uitzonderingsgrond:

*“Tenzij het belang van de openbaarheid primeert, mogen de overheidsinstanties, vermeld in artikel II.28, § 1, een aanvraag afwijzen:*

*(...) 3° als de aanvraag betrekking heeft op interne communicatie.*

Het begrip “intern” houdt in dat het gaat om informatie die niet buiten de muren van de overheidsinstantie terechtkomt, in het bijzonder wanneer zij niet is bekendgemaakt aan een derde of niet beschikbaar is gesteld aan het publiek.

In casu kan er voor de beroepsinstantie geen twijfel over bestaan dat de door verzoeker opgevraagde documenten betreffende de communicatie tussen de gemeente (burgemeester, gemeentediensten, enz.) en andere overheidsinstanties (brandweer, politie, deputatie, Vlaamse overheid, enz.) betrekking heeft op interne communicatie, zoals bedoeld in artikel II.33, 3° van het Bestuursdecreet.

De betrokken mailberichten betreffen immers de onderlinge afstemming tussen de betrokken overheidsinstanties met betrekking tot de problematiek van de Zavelweg te Willebroek en de toegankelijkheid van de achterliggende garages (OMV 20200443). Dergelijk mailverkeer kadert in het zoeken naar een oplossing voor een zeer specifiek plaatselijk probleem en is duidelijk niet bestemd om buiten de muren van de gemeente terecht te komen.

De beroepsinstantie stelt in casu vast dat er ook voor deze communicatie geen primerend belang voor de openbaarmaking aanwezig is. M.b.t. de belangenafweging stelt de memorie van toelichting bij het Bestuursdecreet het volgende: “De uitzonderingen worden alleen ingeroepen als het belang van de openbaarheid niet primeert. Daarmee wordt bedoeld: een met de openbaarmaking gediend openbaar belang. Deze bepaling betekent dus niet dat de private belangen van de aanvrager moeten afgewogen worden tegenover de belangen die met de uitzonderingen beschermd worden. Het gaat om het belang van de gemeenschap: de openbare orde, de veiligheid van de bevolking, grote maatschappelijke issues, globale bescherming van het leefmilieu enzovoort..” (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, 1656/1, 56). In het voorliggende geval gaat het om documenten die enkel betrekking hebben op de manier waarop de gemeente in samenspraak met andere overheidsinstanties een plaatselijk probleem wenst aan te pakken en er een oplossing wenst aan te geven. De openbaarmaking van deze interne communicatie is in casu niet van algemeen belang. De beroepsinstantie is dan ook van oordeel dat het belang en de noodzaak om de vrijheid van gedachten van degenen van wie de betrokken communicatie afkomstig is en de vrije uitwisseling van standpunten te beschermen zwaarder doorweegt dan het belang van de openbaarheid.

Om voormelde redenen is de beroepsinstantie van oordeel dat de betrokken interne communicatie niet kan worden openbaar gemaakt in toepassing van artikel II.33, 3° van het Bestuursdecreet.

Het ingestelde beroep wordt ook op dit punt dan ook als **ongegrond** beschouwd.

#### 4.3. Betreffende de communicatie tussen de gemeente (burgemeester, gemeentediensten, enz.) en haar advocaat

De beroepsinstantie is na onderzoek van de betrokken communicatie van oordeel dat deze niet openbaar kan gemaakt worden aangezien ze gekwalificeerd dient te worden als vertrouwelijke correspondentie tussen een advocaat en diens cliënt, zijnde de gemeente Willebroek.

Conform artikel 6 §2 2° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur kan een federale of niet-federale administratieve overheid de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument afwijzen wanneer de openbaarmaking van het bestuursdocument afbreuk doet aan een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting.

Artikel 458 van het Strafwetboek stipuleert dat alle “personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, en deze bekendmaken buiten het geval dat zij geroepen

worden om in recht of voor een parlementaire onderzoekscommissie getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet hen verplicht die geheimen bekend te maken" strafrechtelijk zullen worden gesanctioneerd.

Voormeld artikel uit het Strafwetboek is zonder enige discussie wel degelijk van toepassing ten aanzien van advocaten en het gaat hier bijgevolg om de wettelijke verankering van het beroepsgeheim van advocaten.

De beroepsinstantie kan in dit verband onmogelijk voorbijgaan aan de vaststelling dat het belang van voornoemd beroepsgeheim van advocaten t.a.v. het principe van de openbaarheid van bestuur eveneens uitdrukkelijk werd bevestigd in het arrest nr. 202.966 van de Raad van State d.d. 15 april 2010. Vooreerst stelt de Raad van State dat artikel 1 van de wet van 11 april 1994 bepaalt dat deze van toepassing is "op de administratieve overheden andere dan de federale administratieve overheden doch slechts in de mate dat deze wet op gronden die tot de federale bevoegdheid behoren, de openbaarheid van bestuursdocumenten verbiedt of beperkt". Daaruit volgt dat deze uitzondering op de openbaarheid van bestuur niet beperkt is tot aanvragen met toepassing van de wet van 11 april 1994 zelf, maar dat zij van toepassing is op alle regelingen inzake de openbaarheid van bestuur.

De Raad van State heeft de toepassing van artikel 6 §2 2° van de wet van 11 april 1994 heel expliciet bijgetreden. Zij heeft in het aangehaalde arrest uitdrukkelijk gesteld dat de geheimhoudingsplicht erop gericht is om het iedereen mogelijk te maken op de best mogelijke manier bijstand te krijgen van een advocaat, door de waarborg dat alles wat wordt besproken, vertrouwelijk blijft, en niet ter kennis kan komen van derden. Het beroepsgeheim is er om de vertrouwelijkheid te beschermen en niet omgekeerd.

De beroepsinstantie kan en mag zich dan ook niet kan afvragen of een overheidsinstantie afbreuk zou doen aan het beroepsgeheim van haar raadsman, en of zij de vertrouwensrelatie met deze zou schenden. De beroepsinstantie dient daarentegen na te gaan of de vertrouwelijkheid, waar een overheidsinstantie kan van genieten in haar overleg met een advocaat, moet wijken voor het beginsel van de openbaarheid van bestuur. De Raad van State heeft daar in vermeld arrest ontkennend op geantwoord.

De Raad van State heeft in voormeld arrest voorts ter ondersteuning aangehaald dat het Hof van Justitie van de Europese Unie ook voorrang geeft aan de vertrouwelijkheid van de briefwisseling tussen advocaat en cliënt op het recht van de Commissie om de overlegging te eisen van alle documenten die zij noodzakelijk acht om overtredingen op de verdragsbepalingen betreffende mededinging op te sporen (HvJ 155/79, AM&S Europe Ltd., Jur. 1982, 1575). Ook daaruit leidt de beroepsinstantie af dat de vertrouwelijke aard van dergelijke briefwisseling zwaarder weegt dan het beginsel van openbaarheid van bestuur.

Ook het Grondwettelijk Hof heeft in dezelfde zin geoordeeld, waar het stelde dat de regel van het beroepsgeheim van een advocaat niet moet wijken voor de noodzaak van toezicht op misbruiken van het stelsel van collectieve schuldregeling (GwH 3 mei 2000, nr. 46/2000, R.W. 2000-01, 506, noot E. DIRIX; GwH 14 juni 2006, nr. 100/2006), voor de handhaving van de absolute onpartijdigheid van de curator (GwH 24 maart 2004, nr. 50/2004, R.W. 2004-05, 218) of voor de bestrijding van het "witwassen" (GwH 23 januari 2008, nr. 10/2008, R.W. 2008-09, 109, noot J. STEVENS).

Toegepast op het voorliggende beroep, is de beroepsinstantie van oordeel dat de communicatie tussen de gemeente en haar advocaat betreffende de problematiek van de Zavelweg te Willebroek en de toegankelijkheid van de achterliggende garages (OMV 20200443) plaatsvond in het kader van de vertrouwelijkheid waar een overheidsinstantie kan van genieten in haar overleg met een advocaat, en dat deze in casu niet moet wijken voor het beginsel van de openbaarheid van bestuur.

De betrokken communicatie mag om die reden niet aan derden worden vrijgegeven. De beroepsinstantie is bijgevolg van oordeel dat, in toepassing van artikel II.39 tweede lid van het Bestuursdecreet, de betrokken e-mailberichten vallen onder de uitzonderingsgrond zoals bepaald in artikel 6 §2 2° van de federale wet van

11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Het gaat om vertrouwelijke mailwisseling tussen cliënt en advocaat. Het vrijgeven ervan zou die vertrouwelijkheid ondergraven.

Het ingestelde beroep wordt op dit punt dan ook als **ongegrond** beschouwd.

4.4. Betreffende de communicatie tussen de gemeente (burgemeester, gemeentediensten, enz.) en derden (niet zijnde de huidige verzoekster, zie daarvoor punt 4.5)

De beroepsinstantie is na onderzoek van de betrokken communicatie van oordeel dat deze principieel wel openbaar kan gemaakt, nu er geen uitzonderingsgronden van toepassing zijn. Het gaat onder meer om e-mailberichten van en naar de bewoners van de Zavelweg, ■■■ (bouwheer), de architect, enz.

Wat de communicatie van en naar ■■■ betreft, stelt de gemeente Willebroek dat de openbaarmaking afbreuk zou doen aan de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van ■■■, zoals bepaald in artikel II.34, 2° van het Bestuursdecreet, temeer omdat deze documenten ook correspondentie bevat tussen hem en zijn advocaat. Bovendien zou ■■■ geen toestemming hebben gegeven om de gevraagde communicatie over te maken.

De beroepsinstantie acht deze argumentatie niet overtuigend. Vooreerst is de toestemming van ■■■ niet vereist om tot openbaarmaking van deze communicatie over te gaan. Verder is verzoekster genoegzaam op de hoogte van de persoonsgegevens betreffende ■■■, nu soortgelijke communicatie tussen de gemeente en ■■■ reeds naar aanleiding van eerdere openbaarheidsverzoeken aan haar werd bezorgd. Ten slotte werd de correspondentie tussen ■■■ en zijn advocaat klaarblijkelijk reeds ter kennis gebracht van de gemeente, zodat de vertrouwelijkheid ervan niet langer met succes staande kan worden gehouden.

Wel is het zo dat in de communicatie tussen gemeente en derden veelvuldig persoonsgegevens van natuurlijke personen voorkomen (e-mailadressen, postadressen, telefoonnummers, enz. van derden, niet zijnde de huidige verzoekster en niet zijnde ■■■). Deze gegevens dienen geanonimiseerd te worden alvorens de betrokken berichten aan verzoekster vrijgegeven worden, en dit in toepassing van artikel II.34, 2° Bestuursdecreet. Op grond van voormelde decreetartikel wijst een overheidsinstantie een aanvraag tot openbaarmaking af indien de openbaarmaking afbreuk doet aan de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, tenzij de betrokken persoon met de openbaarmaking instemt.

Hoewel het hier om een absolute uitzonderingsgrond gaat waardoor er geen belangenafweging moet plaatsvinden tussen het door de uitzonderingsgrond beschermde belang met het belang van de openbaarheid, vertoont de in artikel II.34, 2° van het Bestuursdecreet voorziene uitzonderingsgrond niettemin een relatief aspect. De decreetgever was weliswaar van oordeel dat er geen afweging vereist is met het openbaar belang dat met de openbaarheid is gediend, maar wijst er desondanks op dat telkens en in concreto geoordeeld moet worden of er al dan niet een inbreuk is gepleegd op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (Vlaams Parlement, Parl. St. 2017-2018, nr. 1656/1, blz. 58).

Artikel 22 van de Grondwet waarborgt uitdrukkelijk het recht op eerbiediging van het privéleven, net zoals artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dit doet. De bedoeling en het fundamentele uitgangspunt van de in artikel II.34, 2° van het Bestuursdecreet bedoelde uitzonderingsgrond bestaat er precies in om het aan iedereen toegekende grondwettelijke recht op de eerbiediging van zijn privéleven te beschermen.

De beroepsinstantie is van oordeel dat de vermelde persoonsgegevens die voorkomen in het mailverkeer tussen de gemeente en derden (niet zijnde de huidige verzoekster) om voormelde reden onleesbaar moet worden gemaakt. Deze informatie behoort immers ontegensprekelijk tot de persoonlijke levenssfeer en het privéleven van de betrokken natuurlijke personen. Het vrijgeven hiervan zou wel degelijk een inbreuk

uitmaken op de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van die personen. Het privéleven vormt de kern van de persoonlijke levenssfeer (F. SCHRAM, Het decreet openbaarheid van bestuur. Een juridische analyse in historisch perspectief, Brugge, Vanden Broele, 247; Concl. Adv.Gen. bij HvJ 8 april 2014, nr. C-293/12, Digital Rights Ireland Ltd, nr. 61). Het openbaar maken van deze informatie heeft aldus betrekking op de kern van een belang – het door artikel 22 van de Grondwet en het door artikel 8 EVRM aan eenieder toegekende recht op eerbiediging van zijn privéleven – dat de uitzonderingsgrond uit artikel II.34, 2° van het Bestuursdecreet wenst te beschermen tegen de openbaarheid van bestuur (RvS, nr. 234.609 dd. 2 mei 2016).

In artikel II.50 §1 voorziet het Bestuursdecreet dat als de aanvraag tot openbaarmaking wordt afgewezen op grond van artikel II.34, 2°, de beroepsinstantie contact opneemt met de betrokkenen en vraagt of de aanvrager toestemming krijgt om alsnog toegang te krijgen tot hun informatie die behoort tot de persoonlijke levenssfeer. Gelet op de grote hoeveelheid aan persoonsgegevens die voorkomen in de betrokken communicatie, is het voor de beroepsinstantie praktisch onmogelijk om de toestemming te vragen aan al deze natuurlijke personen.

De beroepsinstantie vestigt de aandacht op het feit dat, conform artikel II.45 Bestuursdecreet, een aanvraag tot openbaarheid gedeeltelijk moet worden ingewilligd indien de informatie waarop een uitzondering van toepassing is, samen met andere informatie in een bestuursdocument opgenomen is, en het mogelijk is om de informatie die niet openbaar kan gemaakt worden, te scheiden van de andere informatie. Volgens het oordeel van de beroepsinstantie is dat in casu effectief het geval, en kan de hierboven vermelde informatie betreffende de persoonlijke levenssfeer, die niet voor openbaarmaking in aanmerking komt, perfect worden gescheiden van de informatie die wel kan worden vrijgegeven.

Het ingestelde beroep wordt op dit punt dan ook als **gedeeltelijk gegrond** beschouwd.

#### 4.5. Betreffende de communicatie van en naar verzoekster

De beroepsinstantie merkt ten slotte nog op dat de e-mailberichten die haar door de gemeente Willebroek werden bezorgd, ook voor een deel uitgaan van verzoekster zelf, of aan haar werden gericht. Aangezien deze communicatie uiteraard reeds eerder aan verzoekster bekend is, is het beroep op dit punt **ongegrond**.

Na beraadslaging,

### **BESLUIT:**

Het beroepschrift d.d. 20 december 2023 van ■■■ gericht tegen de weigeringsbeslissing d.d. 7 december 2023 van de gemeente Willebroek ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond.

Bijgevolg dient de gemeente Willebroek aan ■■■ een afschrift te bezorgen van de communicatie tussen de gemeente (burgemeester, gemeentediensten, enz.) en derden (niet zijnde de huidige verzoekster zelf), waarbij de persoonsgegevens van natuurlijke personen (behalve deze van ■■■) onleesbaar dienen gemaakt te worden.

#### **Geen toestemming tot hergebruik van bestuursdocumenten**

*In zoverre dit beroep geheel of gedeeltelijk gegrond werd verklaard, geldt dat deze inwilliging van de aanvraag tot openbaarmaking GEEN toestemming inhoudt om de gevraagde bestuursdocumenten te hergebruiken, als vermeld in titel II, hoofdstuk 4 van het Bestuursdecreet van 7 december 2018.*

Brussel, 9 februari 2024

Voor de beroepsinstantie,  
afdeling openbaarheid van bestuur,

Bruno ASSCHERICKX  
Voorzitter